

ילד האגוז

היה פעם זוג אנשים שלא היו להם ילדים. הם התפללו מאוד וביקשו שהשמיים יתנו להם ילד ובסוף נולד להם ילד, אלא שהוא היה קטן מאוד. לא גדול מאגוז קטן והוא לא גדל בכלל. ההורים אהבו מאוד את היצור הקטן ודאגו לו יפה. הבן שלהם, למרות שהיה קטן כל כך היה גם חכם מאוד ושנון, וכל השכנים התפלאו מאוד מכל דבר שאמר.

כשילד-אגוז היה כבר בן חמש-עשרה וישב על השולחן בתוך קליפת ביצה, אמרה אמו "אתה כבר ילד גדול. מה תרצה להיות?" "אני רוצה להיות שליח" ענה ילד-אגוז. אמו פרצה בצחוק "איזה רעיון! אתה שליח! הרי לרגליך הקטנות ייקח שעה ללכת למרחק שאדם רגיל יעבור תוך דקה." אך ילד-אגוז אמר "בכל זאת, אני רוצה להיות שליח. רק תני לי משימה ותראי שאחזור מיד."

"טוב" אמרה אמה "לך לדודתך שבכפר הסמוך ותביא לי ממנה מסרק." ילד-אגוז קפץ מיד מקליפת הביצה שלו ורץ לרחוב. שם ראה אדם שרכב בדיוק בכוון הכפר הסמוך. הוא טיפס על רגלו של הסוס, התיישב תחת האוכף והתחיל לדקור את הסוס בסיכה. הסוס התחיל לדהור במהירות, למרות שבעליו ניסה בכל כוחו לעצור ולהאט אותו. כשהגיעו לכפר הילד הפסיק לדקור את הסוס, והבהמה המסכנה והעייפה כמעט ונעצרה במקום. ילד-אגוז ניצל זאת, ירד לאורך רגלו של הסוס לאדמה ורץ לדודתו לקחת מסרק. בדרך הביתה מצא רוכב שנסע בכוון ביתו ועשה תעלול דומה. כשהגיש את המסרק לאמו היא שאלה "איך עשית זאת בזמן כל כך קצר?" "הו אמי" ענה "אמרתי לך המתאים לי ביותר להיות שליח." לאבא של הילד היה סוס יפה שאותו הוא הוציא לעתים קרובות למרעה. יום אחד הוא

חסידות בנו להן קן. החסידות ישנו חזק והוא עלה על גבה של אחת מהן וקשר חוט משי לאחת הכנפיים שלה. אחר כל זחל בין הנוצות הרכות ונרדם שם.

מאחר שהחורף התקרר החסידות יצאו למחרת בדרך דרומה. ילד-אגוז עף איתם על גבה של החסידה וכשרצה להפסיק בדרכו קשר את חוט המשי לכנפה השניה של הציפור כך שלא יכלה לעוף יותר. הוא הגיע על גבן לארץ אנשים שחורים, אפריקה. החסידות מצאו להן מקום קרוב לבירת המדינה. אנשים שראו את הילד הקטן השתוממו מאוד ולקחו אותו אל המלך שלהם. הילד מצא מאוד חן בעיני המלך והוא שמר לו מקום לידו ובמשך הזמן התחיל לחבב אותו כך שנתן לו יהלום גדול במתנה. היהלום היה גדול יותר מהילד עצמו, והוא קשר אותו היטב לצווארה של החסידה. כשהחסידות התחילו להתכונן לדרכם צפונה הוא התיישב שוב על גב אחת וכך חזר לכפר מולדתו. שם הוא שחרר את היהלום מצווארה של החסידה

לקח את בנו איתו, אך כשהיו כבר באחו אמר ששכח למסור לאישתו דבר מה. הוא פנה לבנו הקטן ואמר "תישאר כאן ושמור על הסוס. אני חוזר עוד מעט."

בדיוק אחרי שאבא הלך עבר שם שודד וראה סוס שרעה באחו בלי שמי ישגיח עליו. מובן שלא יכול היה לראות את ילד-אגוז שישב בין העשבים. השודד ניגש לסוס, עלה עליו ורצה לרכב למערתו. אך ילד-אגוז תפס את הסוס בזנבו, נתלה עליו והתחיל לנשוך את הסוס בישבנו. הסוס הזועם השתולל, כל מאמצי השודד לא הצליחו להרגיעו, והוא דהר ישר הביתה לאורוותו. אבא של הילד השתומם מאוד כשראה איש זר רוכב על סוסו, אך הילד ירד מיד וסיפר לאבא מה קרה. אבא דאג שהשודד ייעצר מיד ויושם בכלא.

כשילד-אגוז היה כבר בן עשרים אמר להוריו "שלום אמא ואבא. אני יוצא לעולם הרחב, אבל כשרק אתעשר אחזור אליכם הביתה." ההורים צחקו מחוצפתו של בנם הקטן ולא האמינו לו כלל. בערב ילד-אגוז עלה לגג, שם

זזה נפל על הארץ. ילד-אגוז לא יכול היה
להרים אותו כי היה לום היה כבד מאוד, אבל
הוא כיסה אותו באדמה וחול ואחר כך רץ
להוריו והוביל אותם לאוצר.
מאז חי ילד-אגוז עם הוריו בעושר ובאושר עד
מותם.